

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

TOY ALEXANDRE MERCIEREAU

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΤΡΙΣΤΑΝΟΥ

Κάθε μέρα ή κυρία Νέφλ έβγαινε από τὸ σπίτι της καί, διασχίζοντας τὴν πόλι με βήματα αργά καὶ ζουρασιμένα, πήγαινε στὸ νεκροταφεῖο.

Σκεπασμένη μ' ἕνα πυκνὸ πέπλο, διέσχισε με ἕφος θλιβερὸ τὴν μακρὰ, ἀτέλειωτη δεινδροστοχία τῆς ὁδοῦ Ἀθινῶν. Ἄκουγε κανεὶς τὰ ξερὰ φύλλα τῶν δένδρων νὰ τρίζουν πένθιμα σὲ κάθε τῆς βῆμα.

Ὁ κόσμος ψιθύριζε στὰν τὴν ἔβλεπε :

— Νά, ἡ καιμένη ἢ κυρία Νέφλ, πηγαίνει στὸ νεκροταφεῖο !

Εἶνε φθινόπωρο... Σήμερα τὸ πρωὶ, ἡ κυρία Νέφλ πήρε πάλι τὸ δρόμο τοῦ νεκροταφείου. Ὅταν ἔφθασε ἐκεῖ, ἀνοίξε ἀργὰ τὴ βαρεῖά, σιδερένια πόρτα, καὶ ἀθύρθη, σὰν ἕνας ἴσκιος, χάθηκε μέσα στοὺς στενοὺς δρομάκιους τοῦ κοιμητηρίου.

Ἐξαίρνα καθὼς διέσχισε ἕνα στενὸ μονοπάτι, ὁ πέλκος τῆς μπλε-χιτῆς σ' ἀγκάθια μᾶς τριανταφυλλιάς κ' ἄφρασε νὰ φανῆ, γιὰ μὰ στιγμή, τὸ πρόσωπό της καὶ τὰ οὐσιμένα κατὰμικρα μάτια της. Ἄφροδ προχόρησε ἀζώγη λίγα βήματα, ἢ κ. Νέφλ, σταίτησε μπροστὰ σ' ἕνα μνήμα, γονάτισε μπροστὰ στὴ μαρμαρίνη κοιλὰ πλάκα του καὶ σταυρώνοντας τὰ χέρια τῆς ἄρχισε νὰ προσεύχεται σιωπηλά, με τὸ πρόσωπο σκυμμένο στὴ γῆ...

Ἐπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα, σηκώθηκε με βοουζομένη τὰ μάτια της ἀπ' τὰ δάκρυα κ' ἄφροδ ἔξωθεν τὸν τάφο με λίγα λουλούδια ποὺ εἶχε ἀγοράσει τὸ πρωὶ ἀπὸ ἕνα πιαθίθιο ἀνθοπωλεῖο, ἔφυγε θλιβερὰ καὶ συντριμμένη...

Τὰ ξερὰ φύλλα τῶν δένδρων ποὺ ἦσαν σπιδαγμένα σὲ κάθε γωνί τῆς δεινδροστοχίας, ἔτριζαν θλιβερὰ σὲ κάθε τῆς βῆμα.

παρηγόρητα !... Ἐπειτα ἀπὸ πολλῶν ὥρων πορεία, ἢ πένθιμη αὐτὴ πομπὴ ἔφτανε σ' ἕναν παράξενο ἀνθοπωλεῖο !... Ἐπειτα ἀπὸ πολλῶν ὥρων πορεία, ἢ πένθιμη αὐτὴ πομπὴ ἔφτανε σ' ἕναν παράξενο ἀνθοπωλεῖο !... Ἐπειτα ἀπὸ πολλῶν ὥρων πορεία, ἢ πένθιμη αὐτὴ πομπὴ ἔφτανε σ' ἕναν παράξενο ἀνθοπωλεῖο !...

Σιγνὰ, ὁ Τριστάνος κίτταξε, ὄρες ὀλόκληρες, τὴ μητέρα του κ' ἀνορούτιόταν, γιατί τάχα, νὰ μὴ μοιάξῃ κ' αὐτὴ τάχα με τὴς γλωμιές ἐκεῖνης κόρες τῶν ὄνειρων του, γιατί τάχα τὰ παιδιὰ ποὺ παύσαν στὸ δρόμο, ὁ κόσμος ὀλόκληρος, νὰ μὴν εἶνε τόσο ὁμορφος, ὅπως τὸν ἔβλεθε ἢ φαντασία του...

Μὰ παρηγὴ χειμωνιάτικη ἡμέρα ὁ Τριστάνος βγῆκε μόνος του ἔξω. Ἐξαίρνα, στὴν καιρὴ τῆς δεινδροστοχίας, εἶδε ἕνα παράξενο θέαμα: Ἐπάρσε ἀνδρὸς βράδιον ἀργὰ κρατώντας στὰ χέρια του: ἕνα φέρετρο. Πίσω τοῦ ἀκολουθοῦσε μὰ κωνοτημένη γροθιὰ με τὴν κόρη τῆς. Ἡ κόρη ἦταν γλωμι, ἄφροστη, ὅπως φαίνονταν, μὰ πολὺ συμπαθητικὴ. Ὅταν γῆρας στὸ σπίτι, ὁ Τριστάνος ἔτριε με ταυρο-τοῦριζε ἀπ' τὸ κρῖο κ' ἀναγκάστηκε νὰ πῆσι στὸ κρεβάτι. Ἀφροστησε βαρεῖα. Τὴ νύχτα, ἔταν ἢ φαντασία του φλογίζονταν ἀπὸ τὸν πυρετὸ, ἔβλεπε παράξενα, μὰ καὶ γλυκιάτα ἄνευα. Ἐνόμιζε ὅτι ἕνας ἄγγελος παρίστανε πάντοτε στὸν ἔντο του καὶ τοῦ γλύκανε τοὺς πόνους τῆς ἀφροστίας του. Ὁ ἄγγελος αὐτὸς ἔμοιαζε καταπληκτικὰ με τὴ γλωμι, συμπαθητικὴ κόρη, ποὺ εἶχε δὴ ἐκεῖνο τὸ πρωὶ στὴν καιρὴ τῆς δεινδροστοχίας...

Ἐπάρσε κινεζοῦ... Ἐπάρσε ἢ ἀνοίξει. Ὁ μικρὸς Τριστάνος σηκώθηκε πρὸ ἀπ' τὴ βαρεῖα, ἔξαντλητικὴ ἀφροστία, τὸν ἔλεγε κρεβάτωσε διὰ τὸ χειμῶνα καὶ τῆγε νὰ βοῆ τὴ γλωμι ἐκεῖνῃ κόρη, ποὺ τοῦ εἶχε τόσο πολὺ γοητεῖα τὴν παιδικὴ φαντασία του. Τὴν βόηκε στὴ γωνία τοῦ δρόμου νὰ ποὺλῃ λουλούδια καὶ ἔπειτα ἀπὸ πολλοὺς διασταγμοὺς ἀποφάσισε μὰ τῆς μιλῆσι. Ἡ γλωμι κόρη συμπαθήθηκε ἔσρηα τὸ γλωμι αὐτὸ παιδί καὶ δὲν ἀγοήσαν κ' οἱ δύο τους νὰ συνδεθοῖν με μίαν ἀργὴ, παρᾶξενη φιλία.

Μὰ αλλομῶνο... Ἐνα φθινοπωρινὸ βράδιον, με τὸ πέσιμο τῶν φύλων, πῆθαν ὁ φτωχὸς Τριστάνος... Σιγνὰ ἔλεγε στὴ μητέρα του, ἔταν παρᾶξενε πλάι στὸ κρεβάτι του : «Μητερούλα μου, εἶμι ἀφροστη, καταλαβαῖνο πὸς θὰ πῆθῶνο... Ὅταν πῆθῶνο, μὴ με λησωνήσις !» Καὶ ἢ μητέρα του δὲν τὸν λησωνεσε πραγματικὰ. Κάθε μέρα πῆγαινε στὸ νεκροταφεῖο καὶ ἔφαρνε τὸν τάφο του με λουλούδια, με λουλούδια ἄρωσερὰ καὶ μυροβόλα, ποὺ τ' ἀγόραζε ἀπὸ τὴν γλωμι ἐκεῖνῃ κόρη, ποὺ τόσο παθητικὰ εἶχε ἀνατίσει τὸ παιδί της...

Ἡ κ. Νέφλ πηγαίνει στὸ νεκροταφεῖο...

Ἡ κυρία Νέφλ παντοῦριζε σὲ πολὺ μικρὴ ηλικία. Ὁ ἀνδρὸς τῆς ἦταν ἕνας ἀπλοῦς, ἀγαθὸς ἀνθρώπος, ὁ ὁποῖος τὴν ἀγαποῦσε ἢ παροβλιὰ. Ὅσοο εἶχε μὴ πολὺ καλὴ συνήθεια, ἕνα ἀθεοδέιτο ἐλάττωμα : Ἀγαποῦσε με πῆθος τὸ κρῖο. Τὸ πῆθος αὐτὸ εἶχε πολὺ ἀσχημα ἀποτελέσματα γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ ἀνδρός τῆς. Ἐπειτα ἀπὸ λίγα χρόνια, τὸ ἀλκοὸλ τοῦ προσέβαλε τὸ νευρικὸ τὸ σύστημα, τοῦ ἔπεισε γενικὰ τὸν ὄργανισμό του καὶ τοῦ ἔκοψε γὰ θε ὄρεσι γιὰ δουλειά.

Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα του προστάθηκε με κάθε τρόπο νὰ τοῦ κόρη αὐτὴ τὴ φοβερὴ συνήθεια, μὰ στήριξε ἀδύνατο.

Ἐνα χρόνια μετὰ τὸ γάμο της, ἢ κυρία Νέφλ ἔγινε μητέρα. Τὸ παιδί ποὺ ἔφερε στὸν κόσμο ἦταν ἕνα ἀδύνατο καὶ κωχετικὸ πλάσμα. Τὸ ἀδύνατον Τριστάνο. Μολαταῖτα ὁ πατέρας του καὶ ἢ μητέρα του ἦσαν εἰσχυρισμένοι κ' ἀνέθρηξαν τὸ παιδιὰ τους με πολλὲς προφιλᾶσεις. Ὁ μικρὸς Τριστάνος δὲν ἔβλαψε, δὲ γέλωσε, δὲ μίσησε ποτέ του. Ποὺ καὶ ποὺ μόνον ἄφρασε νὰ τοῦ ἔφραξῃ ἕνα βαθὲς στεναγμὸς καὶ βυθίζονταν ἔπειτα πάλι μέσα σὲ μίαν ἀνεξήγητη μελαγχολία. Τὸ ἀδύνατο αὐτὸ πλάσμα δὲν ἐνδιαφερόταν γιὰ τίποτα στὴ ζωὴ του. Τὰ παιχνίδια ποὺ τοῦ ἀγόραζε ἢ μητέρα του, οὔτε τῆγεψε καθόλου. Δὲν σπυναστροφόταν τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιάς, δὲν ἔτριε μεζὺ τους στὰ γρασίδια.

Μία μέρα, ἢ μητέρα του βόηκε μέσα κ' ἕνα ὀμίον ἕνα φλάντο καὶ τοῦ τὸ ἔβλεπε. Ἡ γωνία τοῦ Τριστάνου ἦταν ἀπεφροστη. Ἀπὸ τὸ πρωὶ ὄς τὸ βράδιον, ἀποτραβηγμένους μέσα στὴ σκοτεινὴ κίμαρὰ του, παραδομένους σὲ μίαν ἄλλοζοτὴ μίση, ἔπαιξε, με τὸ νοῦ του, διάφορα νοσταλγικὰ, μελαγχολικὰ κομμάτια.

Υπὸ τὴν ἐπιρραϊαν αὐτῆς τῶν παράξενων, μεθυστικῶν ἤχων, ἢ ψυχὴ του βυθίζονταν σὲ μίαν γλωμι ἐκαστὴ κ' ὁ νοῦς του ἔτριε σὲ χιλιά διὰ φανταστικὰ πρᾶγματα, σὲ μαγικοὺς πύργους, σὲ νεράιδες καὶ φεγγαρολόιστα παραμυθίνα δάση.

Ἄλλες φορὲς πάλι ἔβλεπε ὅτι βρισκόταν σ' ἕναν ἀπέραντο, κωνομῶνο κῆπο. Μία ποιητὴ ἀπὸ μαυροφόρος νέες περνοῦσαν μπροστὸς του. Ἡ νέες κωνομῶνον ἕνα ἐξένινο φέρετρο. Μέσα στὸ φέρετρο ἦταν ἕνα ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ ἴδιος, κινεῖνος στὰ μαῦρα. Ἡ νέες αὐτῆς, κρατώντας στὰ χέρια τους χερσὰ θυματήρια, προχωροῦσαν ἀργὰ, ρυθμικὰ μέσα στὸ κωνομῶνο κῆπο, κ.α.ι γονάτισε σιωπηλά, ἀ-

Ἡ κ. Νέφλ στανεῖρηκε βαρεῖα. Πῆρε τὴ μικρὴ στὴν ἀγκάλια της, τὴν φίλησε, γονάτισε καὶ προσεχῆθηκε μεζὺ της καὶ κατόπιν κρατώντας τὴν ἀπ' τὸ χέρι τραβῆσε πρὸς τὴν ἔξοδο τοῦ νεκροταφείου. Ἡ μικρὴ, γλωμι κόρη, τὴν κίτταξε διαστακτικὰ, παρᾶξενα.

— Ποὺ πᾶμι; τὴ ρώτησε ἔξαίρνα.

— Στὸ σπίτι, παιδί μου, τῆς εἶπε ἢ κ. Νέφλ. Στὸ σπίτι σου. Γιατὶ δὲν θὰ χωριστοῦμε ποτὲ ! Ὁ εἶπες;

Ἡ μικροῦλα τῆς φίλησε τὸ χέρι. Ταμάτια τῆς εἶχαν βουζοῦσει.

